

Sygn. akt II SK 1/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie wszczętej z urzędu

z udziałem J. Ż., M. W., Głównej Biblioteki (...) w W.

o wykreślenie z Krajowego Rejestru Sądowego - Międzyzakładowego Związku

Zawodowego Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...) w W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 13 października 2020 r.,

skargi kasacyjnej uczestnika Głównej Biblioteki (...) w W. od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 grudnia 2017 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy [...] w W. postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 r., wydanym w sprawie z udziałem J. Ż., M. W. i Głównej Biblioteki (...) w W., wykreślił Międzyzakładowy Związek Zawodowy Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...) w W. z Krajowego Rejestru Sądowego (dalej jako KRS).

Sąd Rejonowy stwierdził między innymi, że J. Ż. i M. W., działając w imieniu Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...) w W., wnieśli o wykreślenie wymienionego związku z KRS. Referendarz sądowy postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2017 r. oddalił jednak ten wniosek, a wnioskodawcy wnieśli skargę na orzeczenie wydane przez referendarza sądowego.

Sąd pierwszej instancji stwierdził też, że nie znalazł żadnych podstaw, aby nie dać wiary oświadczeniom osób występujących w imieniu Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...), zgodnie z którymi liczba członków tego związku zawodowego wynosi poniżej 10 osób przez okres dłuży niż 3 miesiące. Tym bardziej, że prowadząc postępowanie wszczęte w wyniku informacji z dnia 18 grudnia 2014 r. i wydając orzeczenie o umorzeniu postępowania w dniu 23 kwietnia 2015 r., sąd rejestrowy również opierał się na dokumentach złożonych w imieniu podmiotu wpisanego do rejestru.

Sąd Rejonowy podniósł ponadto, że do akt sprawy złożono skany oświadczeń o wypisaniu się ze związku 7 osób w okresie od dnia 4 listopada 2015 r. do dnia 19 grudnia 2015 r. oraz skan uchwały nr 1 z dnia 8 stycznia 2016 r. dotyczącej skreślenia z listy członków związku 12 osób. Pod tą uchwałą podpisali się członkowie zarządu J. Ż. i M. W.. Fakt złożenia do sądu rejestrowego w 2015 r. listy członków związku zawodowego nie stanowił natomiast okoliczności przesądzającej o tym, że obecnie liczba członków związku zawodowego wynosi powyżej 10 osób. Z tych względów, na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy o związkach zawodowych, Sąd Rejonowy dokonał wykreślenia podmiotu z KRS.

Sąd Okręgowy - Sąd Gospodarczy w W. postanowieniem z dnia 4 grudnia 2017 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez uczestnika postępowania Główną Bibliotekę (...) w W. od postanowienia Sądu pierwszej instancji, oddalił tę apelację.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia oraz ocenę prawną Sądu Rejonowego i przyjął je za własne.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena całokształtu okoliczności sprawy dawała podstawę do przyjęcia, że związek zawodowy ma liczbę członków mniejszą niż dziesięć, co zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy o związkach zawodowych, uzasadnia wykreślenie związku z rejestru sądowego. Wprawdzie - jak słusznie

zauważył Sąd Rejonowy - uchwała walnego zgromadzenia związku z dnia 16 maja 2016 r. o rozwiązaniu związku, na podstawie art. 17 ustawy o związkach zawodowych, nie była skuteczna ze względu na § 21 ust. 3 statutu, to jednak okoliczności sprawy, a także przedłożona do akt sprawy dokumentacja (także w oryginałach), wskazywały, że stowarzyszenie miało tylko dwóch członków, co uzasadniało podjęcie decyzji o wykreśleniu związku z rejestru.

Sąd drugiej instancji uznał również, że brak było podstaw do tego, aby nie dać wiary pozostałym członkom stowarzyszenia, którzy przedłożyli między innymi oryginał podpisanego przez siebie dokumentu o komisyjnym zniszczeniu dokumentacji związku. W takim kontekście, przedłożenie skanów dokumentacji o rezygnacji poszczególnych członków, a także kwestionowanie przez uczestnika postępowania co do zasady samej dokumentacji (jako kopii) w sytuacji, gdy wcześniej ten sam uczestnik występował do Sądu Rejestrowego o wykreślenie związku z rejestru z uwagi na małą liczbę członków, uzasadniało podjętą przez Sąd Rejestrowy ocenę materiału dowodowego zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, co trafnie przełożyło się na decyzję o wykreśleniu związku z Krajowego Rejestru Sądowego.

Sąd Okręgowy podkreślił też, że skarżąca nie negowała wprost określonych faktów, lecz bardziej kwestionowała formę i moc dowodową dokumentów oraz decyzji zarządu. Nie można było jednak zgodzić się ze skarżącą, że decyzja zarządu w przedmiocie skreślenia 12 osób z listy członków związku nie była skuteczna tylko z tego powodu, że posługiwała się terminem skreślenia zamiast ustania członkostwa. Skreślenie 12 członków stanowiło konsekwencję ustania członkostwa tych osób w związku z ich trwałym brakiem uczestnictwa w związku, czego skarżąca nie kwestionowała. Również nie było wątpliwości co do kompetencji zarządu w przedmiocie podjęcia kwestionowanej uchwały. Skoro nie powstała w związku rada zarządu, to należało uznać, że jej kompetencje posiadał zarząd jako organ prowadzący sprawy związku oraz go reprezentujący. Złożenie w 2015 r. informacji o liczbie członków związku nie przesądzało zaś, że obecna liczba członków spełniała wymagania ustawowe.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, w sprawie nie doszło do naruszenia art. 694⁴ k.p.c. oraz art. 23 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Wprawdzie nie

załączono oryginału uchwały z dnia 8 stycznia 2016 r. o wykreśleniu z listy członków, jednak całokształt okoliczności sprawy, w tym także inne dokumenty przedłożone w oryginałach (podpisane własnoręcznie przez pozostałych członków stowarzyszenia), dawały podstawę do przyjęcia, że decyzja Sądu Rejestrowego o wykreśleniu była słuszna. Nie można też było uznać, że rozstrzygnięcie sprawy przed Sądem Pracy miało wpływ na wynik rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Z okoliczności tamtej sprawy wynikało bowiem, że sprawa dotyczyła kwestii pracowniczych, co pozostawało bez wpływu na ilość członków w związku i wystąpienie podstawy do jego wykreślenia z rejestru.

Końcowo Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie nie doszło także do naruszenia art. 5 k.c. Mniejsza liczba członków stowarzyszenia decydowała bowiem o tym, że wykreślenie związku z rejestru było oparte na przepisach prawa i nie stanowiło nadużycia prawa, tym bardziej, że uczestnik podnoszący tę okoliczność wcześniej także występował do Sądu z wnioskiem o wykreślenie ze względu na brak ustawowej liczby członków związku.

Uczestnik postępowania Główna Biblioteka (...) w W. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 4 grudnia 2017 r., zaskarżając to postanowienie w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

a) art. 382 k.p.c. w związku z art. 694⁴ k.p.c., przez wydanie orzeczenia oddalającego apelację uczestnika postępowania na podstawie „całokształtu okoliczności sprawy” i sanowanie dokonanego przez Sąd pierwszej instancji wpisu (wykreślenia) na podstawie skanu dokumentów, a nie ich oryginałów bądź urzędowo poświadczonych kopii (skan uchwały skreślającej z listy członków związku 12 osób), podczas gdy art. 694⁴ k.p.c. wprowadza wymóg, aby dokumenty, na podstawie których dokonuje się wpisu do KRS (odpowiednio wykreślenia) były złożone w oryginale albo poświadczonych urzędowo odpisach lub wyciągach, co znaczy, że na podstawie innych dokumentów - nieoryginalnych bądź poświadczonych nieurzędowo - wpis nie może być dokonany, zaś w niniejszej sprawie wpis został dokonany na podstawie nieoryginalnych dokumentów co skutkowało wykreśleniem podmiotu z KRS, którego Sąd wykreślić nie powinien;

b) art. 382 k.p.c., art. 316 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., przez wydanie orzeczenia nie na podstawie całego materiału dowodowego znajdującego się w aktach KRS - pominięto bowiem listy członków związku zawodowego z dnia 17 czerwca 2009 r. (k. 74) oraz z dnia 9 listopada 2009 r. (k. 76), które to dokumenty (złożone w oryginałach) wskazują na większą niż 10 osób liczbę członków Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...), przez co Sąd drugiej instancji uznał w sposób nieprawidłowy, że liczba członków związku jest mniejsza niż 10 i oddalił apelację uczestnika postępowania, gdyby zaś Sąd oparł się o złożone do akt sprawy dokumenty musiałby wydać orzeczenie całkowicie odmienne;

c) art. 385 k.p.c. w związku z art. 34 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, przez oddalenie apelacji i wykreślenie Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...) z Krajowego Rejestru Sądowego, bez zbadania przez Sąd, w ilu innych zakładach pracy ma swoich członków Międzyzakładowy Związek Zawodowy Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...) w sytuacji, w której międzyzakładowy związek zawodowy musi obejmować swoim działaniem minimum dwóch pracodawców, przez co Sąd drugiej instancji wykreślił związek zawodowy wyłącznie na podstawie wniosku uczestnika J. Ż. oraz M. W., do którego zostały załączone nieoryginalne dokumenty mające rzekomo świadczyć, że związek liczy mniej niż 10 członków u uczestnika postępowania - w Głównej Bibliotece (...) i jednocześnie pominął kwestię zbadania, czy u innego pracodawcy (w innym zakładzie pracy) międzyzakładowy związek zawodowy nie ma swoich członków, co skutkowało bezpodstawnym oddaleniem apelacji;

d) art. 385 w związku z art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, przez oddalenie apelacji uczestnika i wykreślenie Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...) z Krajowego Rejestru Sądowego w sytuacji, w której liczba członków tego związku wynosi więcej niż 10 osób, bowiem uchwała z dnia 8 stycznia 2016 r. dotycząca skreślenia z listy członków związku 12 osób nie pozbawiła tych osób członkostwa w związku zawodowym, gdyż nie została podjęta w przewidzianym

przez § 11 ust. 2 statutu związku trybie oraz przez wskazane tam ciało (organ), a zatem wniosek o jego wykreślenie podlega oddaleniu;

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 k.c., przez błędną wykładnię oświadczenia woli prowadzącą do uznania, że uchwała nr 1 zarządu Międzyzakładowego Związku Zawodowego Pracowników (...) w Głównej Bibliotece (...) z dnia 8 stycznia 2015 r. o wykreśleniu z listy członków związku 12 osób z została podjęta skutecznie przez właściwie umocowany organ, podczas gdy stosownie do postanowienia § 11 statutu związku ciałem właściwym do podejmowania uchwał o ustaniu członkostwa w związku zawodowym jest rada zarządu, zatem uchwała z dnia 8 stycznia 2015 r. jest nieskuteczna.

Powołując się na tak sformułowane zarzuty kasacyjne, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawana w niniejszym postępowaniu skarga kasacyjna jest nieuzasadniona. Została ona wniesiona przez podmiot (pracodawcę), u którego działał związek zawodowy podlegający wykreśleniu z Krajowego Rejestru Sądowego (dalej jako KRS), dopuszczony wprawdzie przez Sądy obu instancji do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania (zainteresowanego), jednakże w istocie nieposiadający takiego statusu. Sąd Najwyższy stoi bowiem na stanowisku, że pracodawca nie może być uczestnikiem postępowania rejestrowego dotyczącego związku zawodowego, wobec czego nie ma też legitymacji czynnej do występowania w takim postępowaniu.

O tym, kto może być uczestnikiem postępowania rejestrowego, będącego jednym z rodzajów postępowania nieprocesowego, decyduje art. 510 § 1 k.p.c. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, zainteresowanym w sprawie jest każdy, czyich praw dotyczy wynik postępowania, może on wziąć udział w każdym stanie sprawy aż do zakończenia postępowania w drugiej instancji. Jeżeli weźmie udział, staje się uczestnikiem. Problem jednak w tym, że postępowanie dotyczące zarówno rejestracji związku zawodowego w KRS, jak i wykreślenia tego związku z rejestru

nie może mieć wpływu na prawa pracodawcy, u którego związek zamierza działać lub działał, a żaden przepis ustawy o związkach zawodowych nie zawiera regulacji, które wiązałyby prawa pracodawcy z procesem rejestracji związku zawodowego bądź wykreślenia tego związku z rejestru. Kwestia ta była zresztą przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 15 lutego 1989 r., I PRZ 15/89 (OSP 1990 nr 7, poz. 282) wyraził w pełni aprobowany przez obecny skład pogląd prawny, zgodnie z którym w rozumieniu art. 510 k.p.c. nie jest zainteresowanym w sprawie o rejestrację związku zawodowego zakład pracy, na obszarze którego ma działać utworzony związek. Dlatego też pracodawca nie może być dopuszczony w charakterze uczestnika w postępowaniu o rejestrację zakładowej organizacji związkowej. Wystarczy w tym względzie odwołać się do podstawowej zasady swobody tworzenia związków zawodowych zawartej w ratyfikowanej przez Polskę Konwencji nr 87 Międzynarodowej Organizacji Pracy, dotyczącej wolności związkowej i ochrony praw związkowych. Jednym z elementów wolności związkowej jest bowiem cecha niezależności, w tym niezależności od pracodawców. Udział pracodawcy w procesie tworzenia związku zawodowego, w tym w postępowaniu rejestracyjnym, jest zaprzeczeniem tej niezależności. Pogląd ten został następnie podtrzymany w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 października 1999 r., II CKN 527/98 (LEX nr 1216186), wobec czego bez wątplenia można uznać, że ma on w judykaturze utrwalony charakter. Uwzględniając ten pogląd, trzeba więc stwierdzić, że jeśli pracodawca nie może być uczestnikiem postępowania mającego na celu rejestrację związku zawodowego, to tym bardziej nie może być uczestnikiem postępowania, którego przedmiotem jest wykreślenie związku zawodowego z rejestru. I w takim przypadku udział pracodawcy w postępowaniu rejestrowym byłby bowiem zaprzeczeniem niezależności związku zawodowego.

Brak legitymacji procesowej określonego podmiotu wynikającej z niemożności bycia uczestnikiem postępowania co do zasady powinien skutkować odmową dopuszczenia tego podmiotu do udziału w postępowaniu. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy tak się jednak nie stało. Co więcej, skarżąca nie tylko została dopuszczona do udziału w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, ale także przyjęto do rozpoznania i rozpoznano jej apelację

wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego. Oznacza to jednak, że skarżąca nie mając zdolności procesowej w sprawie rejestrowej dotyczącej związku zawodowego, ma tzw. „legitymację do wniesienia środka zaskarżenia”, w tym skargi kasacyjnej od postanowienia oddalającego jej apelację (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I PZ 31/16, LEX nr 2238245). W orzecnictwie Sądu Najwyższego za utrwalony należy bowiem uznać pogląd, że nawet strona, która nie korzysta ze zdolności sądowej jest legitymowana do zaskarżenia niekorzystnego dla niej orzeczenia, mającego charakter wyłącznie procesowy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lutego 2014 r., I CZ 124/13, LEX nr 1438642; z dnia 18 grudnia 2013 r., I CZ 106/13, LEX nr 1438405; z dnia 25 maja 2016 r., II PZ 7/16, LEX nr 2056870). W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy oznacza to, że skarżąca mogła wprowadzić skorzystać z prawa do wniesienia skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 4 grudnia 2017 r. oddalającego jej apelację, jednakże skarga ta musi zostać oddalona z uwagi na brak uprawnienia skarżącej do udziału w postępowaniu rejestrowym związku zawodowego w charakterze jego uczestnika (por. podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2017 r., III SZP 2/17 (LEX nr 2397586)).

Niezależnie od przedstawionej wyżej argumentacji, która musi powodować, że rozpoznawana w niniejszym postępowaniu skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie, przez co podlega oddaleniu, Sąd Najwyższy uznaje, że na uwzględnienie nie zasługują również sformułowane w tej skardze zarzuty, w szczególności podstawowy zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. w związku z art. 694⁴ k.p.c. Wprawdzie ma rację skarżąca, podnosząc, że art. 694⁴ k.p.c. wprowadza wymóg, w myśl którego dokumenty, na podstawie których dokonuje się wpisu do KRS (odpowiednio wykreślenia), składa się w oryginałach albo poświadczonych urzędowo odpisach lub wyciągach, co znaczy, że na podstawie innych dokumentów - nieoryginalnych bądź poświadczonych nieurzędowo - wpis nie może być dokonany. Ta skądinąd trafna uwaga nie uwzględnia wszakże przebiegu postępowania w niniejszej sprawie, a w szczególności tego, że wbrew sugestii wynikającej z komparycji zaskarżonego postanowienia, postępowanie to nie zostało wszczęte z urzędu, lecz (co potwierdza zresztą już choćby pierwsze zdanie

uzasadnienia tego postanowienia), na wniosek statutowego organu związku, który podjął uchwałę o rozwiązaniu związku. Ów wniosek, sygnowany przez dwóch (czynnych jeszcze) członków zarządu, został zaś złożony w imieniu walnego zgromadzenia związku, a uchwała tego organu z dnia 16 maja 2016 r. o rozwiązaniu związku (także w oryginale) została załączona do wniosku (art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych). Dokumenty te spełniały zatem kryteria określone w powołanym art. 694⁴ k.p.c. i były wystarczające do rozpatrzenia wniosku jako stanowiące podstawę wpisu do KRS (wykreślenia z KRS). Pozostałe dokumenty, w tym kwestionowane przez skarżącą skany oświadczeń członków związku o ich rezygnacji z członkostwa oraz uchwały zarządu o skreśleniu tych osób z listy członków związku zostały natomiast złożone na skutek zarządzenia Sądu pierwszej instancji wydanego w toku postępowania, w celu potwierdzenia wiarygodności wyżej wymienionych oryginalnych dokumentów. Miały więc wyłącznie pochodny charakter służący weryfikacji miarodajności dokumentów pierwotnych. Ocena tych dowodów jest natomiast domeną Sądu i nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Przedstawionego stanowiska nie może zmienić ostateczne przyjęcie przez Sądy obu instancji, że przesłankę wykreślenia związku zawodowego z KRS stanowiło stwierdzenie, że liczba członków tego związku utrzymywała się poniżej 10 osób przez okres dłuższy niż 3 miesiące, co spowodowało, że swoje rozstrzygnięcie Sądy *meriti* oparły na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy o związkach zawodowych. Ewentualny błąd w tym zakresie pozostawał bowiem bez wpływu na uznanie, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku odpowiadało prawu.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. i art. 316 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Przepis art. 382 k.p.c. może być bowiem powołany jako usprawiedliwiona jako podstawa kasacyjna tylko wówczas, kiedy skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie nie uzupełnił postępowania dowodowego lub pominął część zebranego materiału, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy, albo kiedy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przez sąd pierwszej instancji lub oparł swoje rozstrzygnięcie na własnym materiale, pomijając wyniki postępowania dowodowego

przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1998 r., II CKN 815/97, Wokanda 1999 Nr 1, poz. 6 oraz wyroki: z dnia 16 marca 1999 r., II UKN 520/98, OSNAPiUS 2000 nr 9, poz. 372; z dnia 8 grudnia 1999 r., II CKN 587/98, LEX nr 479343; z dnia 6 lipca 2000 r., V CKN 256/00, LEX nr 52657; z dnia 13 września 2001 r., I CKN 237/99, LEX nr 52348; z dnia 22 lipca 2004 r., II CK 477/03, LEX nr 269787; z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 339/07, LEX nr 492178; z dnia 24 kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08, LEX nr 424361 i z dnia 24 czerwca 2008 r., II PK 323/07, LEX nr 491386). Tymczasem Sąd drugiej instancji odniósł się w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia do przedstawienia Sądowi Rejestrowemu w 2015 r. informacji o ilości członków związku, która przekraczała wówczas liczbę 10, a więc uwzględnił ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, trafnie konstatując, że informacja ta nie przesądzała o tym, że obecna liczba członków związku spełniała ustawowe wymagania. Należy bowiem podkreślić, że ilość członków związku nie jest niezmienna, co potwierdziły wszak w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy dowody zawierające informacje o rezygnacji aż 12 członków związku, do której doszło w późniejszym czasie.

Co do zarzutów dotyczących naruszenia art. 385 k.p.c., wypada z kolei podnieść, że zostały one w oczywisty sposób błędnie skonstruowane, ponieważ naruszenie przepisu postępowania powiązano w nich z naruszeniem przepisów prawa materialnego. Tymczasem z regulacji art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wyraźnie wynika, że skargę kasacyjną można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub naruszenia przepisów postępowania. Każda z tych podstaw powinna więc być powołana odrębnie. Niezależnie jednak od tej wady wypada podkreślić, że art. 385 k.p.c. jest adresowany do sądu drugiej instancji i przesądza o tym, w jaki sposób ma on rozstrzygnąć sprawę, jeżeli stwierdzi, że apelacja jest bezzasadna. O jego naruszeniu mogłaby być zatem mowa jedynie wtedy, gdyby Sąd drugiej instancji stwierdził, że apelacja jest niezasadna, a ją uwzględnił, czego skarżąca przecież nie zarzuca. Natomiast sąd drugiej instancji nie narusza art. 385 k.p.c., jeżeli nie uwzględni apelacji na podstawie oceny, że jest ona bezzasadna, niezależnie od twierdzenia strony, iż była zasadna (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1997 r., I PKN 403/97, OSNAPiUS 1998 nr 20,

poz. 602, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2000 r., I PKN 711/99, OSNAPIUS 2002 nr 1, poz. 13).

Nie do końca zrozumiały dla Sądu Najwyższego jest natomiast kasacyjny zarzut naruszenia art. 65 k.c. (nie wiadomo zresztą, o którą z dwóch jednostek redakcyjnych tego przepisu skarżącej chodzi), gdyż mimo powoływania się na błędną wykładnię oświadczenia woli, opis tego zarzutu nie koresponduje z powołanym w nim przepisem prawa materialnego. Ponadto skarżąca nie dostrzega, że statut związku wymienia wprawdzie radę zarządu jako organ uprawniony do skreślenia członków związku z listy członków, jednakże tak określony organ nie jest równocześnie wymieniony wśród organów związku, do których należą jedynie zarząd, walne zgromadzenie i komisja rewizyjna. Trafne jest więc spostrzeżenie Sądu drugiej instancji, że w takiej sytuacji nie może być wątpliwości co do kompetencji zarządu w przedmiocie podjęcia takiej uchwały.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.